



Arrest

nr. 162 392 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 28.11.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 28.11.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 28.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.2. Op dezelfde datum wordt door diezelfde gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, met inreisverbod. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de verzoekende partij aangevochten met een vordering tot schorsing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.”

2.2. De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van de gemachtigde houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging werden ingediend. Luidens de bewoordingen van het verzoekschrift wordt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten enkel een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend.

2.3. Gelet op het feit dat binnen de beroepstermijn geen vordering tot nietigverklaring werd ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, is de vordering tot schorsing onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt onder meer de schending aangevoerd van de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het wordt als volgt uiteengezet:

Doordat artikel 9 ter §3 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) stelt dat :
« De minister ofzijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in

de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling».

Terwijl in casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij ofwel de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze wettelijke bepaling;

Doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat de aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend door verzoekende partij op datum van 12 juni 2013 onontvankelijk is omwille van de reden dat de elementen die erin vermeld zijn reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op datum van 28 november 2011;

Terwijl echter, niet alle elementen die werden ingeroepen door verzoekende partij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op datum van 12 juni 2013 werden ingeroepen in het kader van zijn eerste aanvraag tot machtiging van verblijf; Terwijl, ter staving van de aanvraag, ingediend op datum van 12 juni 2013, verzoekende partij een medisch attest type DVZ neergelegd heeft dat werd ingevuld en ondertekend door dokter Inge Ramaekers, aangevuld met drie bijlagen (inzake raadpleging op 2 april 2013, afdeling Kinderneurologie, UZ Leuven, raadpleging op 2 april 2013, afdeling Kindergastro-enterologie, UZ Leuven en raadpleging op 22 januari 2013, afdeling Kinderneurologie, UZ Leuven);

Dat deze tweede aanvraag daarenboven werd onderbouwd met 21 nieuwe stukken waaronder stuk 3 en stuk 4, zijnde enerzijds een "Medisch rapport" waarbij geattesteerd wordt door dr. Shukri Gergjaliu dat therapie en middelen niet voorradig zijn in Kosovo voor de behandeling van betrokkene en anderzijds een "aanbeveling" waarbij gesteld wordt dat Frisium Tabl., Topamax Tabl. en Depakine Sol. niet voorradig zijn in Kosovo; Dat de stukken 3 en 4 reeds bij aangetekend schrijven werden overgemaakt aan verwerende partij maar blijkens de beslissing over de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging genomen aangezien ze niet als aanvulling op de initiële aanvraag erin werden vermeld;

Doordat de aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter ingediend door verzoekende partij op datum van 12 juni 2013 dus niet terzijde kan worden gelegd omwille van de reden dat de elementen die erin vermeld zijn reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere aanvraag tot machtiging van verblijf in het Rijk; Doordat in dit verband er dient te worden gewezen naar het arrest n° 15.501 uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 september 2008 dat stelt dat: «... De Raad merkt op dat artikel 9 ter § 3 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: De minister of zijn gemachtigde verklaren de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot en met 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Artikel 9 bis §2 3° bepaalt dat onontvankelijk worden verklaard "de elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Uit het administratief dossier en uit de bijgevoegde aanvragen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers een nieuw element aanvoeren in de aanvraag van 25 februari 2008 (in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet), met name het feit dat verzoekers' kinderen in België verblijfsgerechtigd zijn en verzoekers om deze reden niet kunnen terugvallen op mantelzorg in hun land van herkomst. Bij deze aanvraag worden fotokopieën gevoegd van de identiteitskaarten voor vreemdelingen van verzoekers kinderen uitgereikt in januari 2008. Deze elementen werden noch in de aanvraag van 4 mei 2007 noch in deze van 24 december 2003, beiden in toepassing van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet, aangevoerd. Hieruit blijkt dat de verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden en onderhavige aanvraag niet onontvankelijk kon worden verklaard.

(...)

De Raad wijst erop dat voormeld verweer enkel slaat op de ten gronde behandeling van het door verzoekers aangevoerde nieuw element in de aanvraag van 25 februari 2008. Verwerende partij ging evenwel niet over tot een dergelijke onderzoek van dit gegeven doch interpreteerde het als zijnde geen nieuw element waardoor besloten werd tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Verwerende partij verklaart niet waarom het opgeworpen gebrek aan mantelzorg in het land van herkomst ingevolge het verkrijgen in januari 2008 van een identiteitskaart voor vreemdelingen in hoofde van verzoekers kinderen door haar niet als een nieuw element wordt beschouwd en waarom zij het derhalve niet nodig acht dit element nader te onderzoeken en ten gronde te behandelen,

Het middel is bijgevolg gegrond. ».

Doordat een gelijkaardige redenering hier dient te worden toegepast;

Doordat daarenboven de medische elementen die werden ingeroepen ter staving van de aanvraag ingediend op datum van 12 juni 2013, zoals weergegeven in het medisch attest, opgesteld en ondertekend door dokter Inge Ramaekers op datum van 5 juni 2013, betrekking hebben op de huidige en actuele medische situatie van betrokkene: er is momenteel ook nog een voedingsproblematiek ontstaan waardoor sondevoeding werd opgestart en er wordt een slechte prognose weerhouden (hetgeen niet werd weerhouden in de eerste aanvraag);

Doordat onbetwistbaar een nauwkeurige vergelijking van voornoemde aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet belangrijke verschillen oplevert;

Doordat de aanvraag ingediend per aangetekend schrijven van 12 juni 2013 en gebaseerd op artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 aldus niet "onontvankelijk" kan worden bestempeld omwille van het enkele feit dat bepaalde medische elementen reeds werden ingeroepen in een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op datum van 28 november 2011 ;

Terwijl daarenboven uit de stukken van het dossier niet blijkt dat een ambtenaar-geneesheer werd aangesteld wat betreft de tweede aanvraag, ingediend op datum van 12 juni 2013;

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding;

Doordat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken: de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424);

Doordat de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Doordat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zo nodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Doordat de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig is en een onjuiste toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maakt;

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld: op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad;

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel zich opdringt aan de bevoegde overheid en terzake geschonden werd;

Doordat er in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies van de adviserende geneesheer zit wat betreft de tweede aanvraag ingediend op datum van 12 juni 2013: het medisch getuigschrift d.d. 5 juni 2013 van Dr. Inge Ramaekers plus bijlagen en 21 overtuigingsstukken tonen nochtans aan dat er sprake is van een evolutieve medische problematiek ("slechte prognose, patient dient gehospitaliseerd te worden,... (punt E. Medisch Getuigschrift d.d. 5 juni 2013);

Doordat verzoekende partij dan ook de bestreden beslissing terecht kan bekritisieren;

Doordat verzoekende partij in de nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet medische attesten voorlegt die bevestigen dat zonder verdere behandeling de gezondheidssituatie van betrokkene ernstig zal verslechteren;

Doordat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig geweest is en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt;

Doordat er derhalve kan besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is;

Doordat immers een beslissing slechts draagkrachtig kan zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393);

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;
 Doordat voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze;
 Doordat het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;
 Doordat de bestreden beslissing niet steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven;
 Doordat de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden aangenomen;
 Doordat daarenboven de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is omdat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen: met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;
 Doordat terzake het redelijkheidsbeginsel werd geschonden;
 Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (het materieel motiveringsbeginsel), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in zich draagt;"

3.2. De verwerende partij betoogt dienaangaande wat volgt:

Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; zorgvuldigheidsbeginsel; redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht voornoemde rechtsregels geschonden doordat niet alle elementen die verzoekende partij in zijn aanvraag dd. 12.06.2013 heeft opgeworpen, een herhaling zijn van wat in de eerste aanvraag dd. 28.11.2011 naar voor werd gebracht. Bijgevolg meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onterecht een beslissing houdende onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft genomen.

Als enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht verrat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren in de toelichting van het enig middel, geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie,

Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2,1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

(onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij verwijst naar de door haar ter staving voorgelegde stukken , doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 28.11.2011 dewelke op 28.11.2012 ongegrond werd verklaard.

Inderdaad wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt gesteld:

"Artikel 9ter — 3 5°—van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, 2,1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Ruk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 28.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 28.11.2012.

Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 28.11.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 28.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf(in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) " (eigen vetschrift)

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, volstaat uiteraard geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoekende partij meent dat de stukken 3 en 4 die verzoekende partij reeds bij haar eerste aanvraag had gevoegd, niet in overweging zijn genomen bij voornoemde aanvraag. Bijgevolg houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onterecht de bestreden beslissing heeft genomen, daar niet alle ingeroepen elementen hetzelfde zouden zijn.

Verweerder laat gelden dat de door de verzoekende partij vermelde documenten afdoende werden weerlegd in het advies dd. 26.11.2012 van de ambtenaar -geneesheer bij de eerste aanvraag. Uit dit advies blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, de nodige zorgen voor de medische toestand van verzoekende partij aanwezig zijn.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat zij sondevoeding dient te krijgen, laat verweerder gelden dat dit element betrekking heeft op de behandeling, en niet op de medische toestand van verzoekende partij zelf. Verzoekende partij toont hiermee ook niet aan dat de door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dd. 26.11.2012 vastgestelde gezondheidstoestand verschillend is van de actuele gezondheidstoestand.

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij verwijst verder naar een arrest nr. 15 501 dd.01.09.20108, doch zij toont niet aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt die aanleiding hebben gegeven tot dit arrest. Integendeel was de beslissing in voormelde zaak als volgt gemotiveerd: "Uit het administratief dossier {...} het feit dat verzoekers kinderen in België verblijfsgerechtigd zijn en verzoekers om deze reden niet kunnen terugvallen op mantelzorg in hun land van herkomst.", hetgeen een volstrekt andere motivering is dan deze van de in casu bestreden beslissing.

De verwijzing naar dit arrest is dan ook geenszins dienstig. Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (zie o.m. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c); R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel inclus, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

In de bestreden beslissing valt duidelijk te lezen op grond van welke bepaling ze werd genomen: de verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij in haar nieuwe aanvraag elementen inroept die reeds in het kader van haar vorige aanvraag werden ingeroepen, en meent derhalve toepassing te moeten maken van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dus juridische overwegingen. Wat de feitelijke overwegingen betreft, wordt gesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift dat wordt voorgelegd blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is en dat het getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. De vraag die zich stelt is of deze motivering afdoende is.

Weliswaar houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden, maar deze overweging kan er niet aan in de weg staan dat de motieven de verzoekende partij en de Raad moeten toelaten na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste gegevens en of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan tot een redelijke beslissing is gekomen die strookt met de gehanteerde bepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juni 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat “op 28 november 2012” reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van “28 november 2012”, dat de verzoekende partij bij haar nieuwe aanvraag stukken voegt waaruit blijkt dat haar gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van “28 november 2012”, dat in de beslissing van “28 november 2012” reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene, en dat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt daar onder meer tegenover dat uit het medisch attest van 5 juni 2013 blijkt dat er inmiddels een voedingsproblematiek is ontstaan waardoor sondevoeding moest worden opgestart en waarbij een slechte prognose wordt weerhouden. Inderdaad, uit het bedoelde medische attest, dat geklasseerd zit in het administratief dossier in de zaak 136 639 blijken “voedingsproblemen: onderzoek toont aspiratie van vloeistof dus noodzaak sondevoeding via nasale sonde” en bij de medicamenteuze behandeling is opnieuw “sondevoeding” vermeld. De verwerende partij betwist niet dat dit element niet eerder aan de orde was, maar betoogt dat dit element betrekking heeft op de behandeling en niet op de medische toestand van de betrokkene en dat dus niet is aangetoond dat de vastgestelde gezondheidstoestand verschillend is van de actuele gezondheidstoestand.

De verwerende partij kan niet worden bijgetreden. In eerste instantie gaat het om een a posteriori motivering waartegen de verzoekende partij zich niet heeft kunnen verweren toen zij het verzoekschrift indiende. Voorts maakt zij niet aannemelijk dat de noodzaak aan sondevoeding geen betrekking zou hebben op de medische toestand van de patiënt, die precies de sondevoeding nodig heeft omwille van een niet eerder aangebracht medisch probleem, met name het feit dat “aspiratie van vloeistof” werd

vastgesteld. Verder blijkt uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van "het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling" zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, wanneer ze betrekking hebben op de behandeling van betrokkene, niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen.

Zonder bijkomende motivering laat de bestreden beslissing niet toe te begrijpen waarom de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de kwestieuze aanvraag op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden als zijnde nieuwe elementen. De gemachtigde schendt dan ook de formele motiveringsplicht, in combinatie met artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, door niet afdoende te antwoorden op de gegevens die in de aanvraag van 12 juni 2013 vervat zitten.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen deze beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing in zoverre ze is gericht tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing in zoverre ze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS